

ALGEMEEN KATHOLIEK DIETSCH STUDENTENVERBOND (AKDS), voortzetting van het Algemeen Katholiek Vlaamsch Studentenverbond (AKVS) (1935-1937).

Het AKVS dat door de kerkelijke overheid werd bestreden en moest optornen tegen concurrerende, door de kerk goedgekeurde Vlaamse jeugdbewegingen, weigerde in 1933 aan te sluiten bij het Verdinaso en in 1935 bij het Vlaamsch Nationaal Verbond. Het was verschrompeld tot een kleine restgroep toen leider Edgar Boonen en organisatieleider Emiel Valkaert in 1935 steun kregen van een aantal oud-leden van de Jong Nederlandsche Gemeenschap (onder meer Daniël Merlevede, A. Thiel en Constant de Vos) en na de Nieuwe Marsrichting van Dinaso-leider Joris van Severen ook van enkele uitgetreden voormalige Dinaso's (onder meer Wies Moens). Ze wilden het AKVS – dat vanaf de lente van 1935 AKDS (Dietsch) werd genoemd – steunen, maar het tegelijk sturen in zuiver volksdietse richting. Even leek er een kans te bestaan dat het AKDS in het bisdom Gent een akkoord zou kunnen sluiten met de kerkelijke overheid dat haar meer armslag zou geven. In 1935 wilde de Oost-Vlaamse Katholieke Studentenactie – Jong Vlaanderen zich immers beperken tot zuivere katholieke actie. Aldus zou de leiding aan de Vlaamse actie van de plaatselijke studentenbonden aan een andere organisatie toekomen. De onderhandelingen mislukten echter en de concessie voor de vrijgekomen Vlaamse werking werd toevertrouwd aan het Oost-Vlaamse Jong Volksche Front, wat leidde tot de bittere reactie van De Zeven Puriteinen in een reeks brochures. Daaruit en uit *De Blauwvoet* bleek de ideologische oriëntering van het AKDS. Het verwierp elke Belgische politiek inclusief de taalwetgeving en vond dat de Vlaamse strijd op zichzelf geen bestaansrecht had. Dit gold eveneens voor een onafhankelijk Vlaande-

ren; het AKDJ streefde naar de realisatie van een Dietse volksstaat, die het lage-landengebied ten noorden van de **taalgrens** zou omvatten. Verder verwierp het de parlementaire liberale democratie en het algemeen stemrecht en was voorstander van een maatschappelijk systeem met 'verantwoordelijk leiderschap'. De eigenlijke werking voor de paar honderd aangeslotenen (vooral in Antwerpen maar met enkele kernen in Oost-Vlaanderen) evolueerde intussen steeds meer in de richting van een 'klassieke' jeugdbeweging met uniformen, marsen, kampen en trektochten, die meestal wel ideologisch werden omkaderd. Zo legden Vlaamse AKDS'ers bij een fietstocht in 1936 naar het graf van **René de Clercq** in Lage Vuursche, contact met een groepje Amsterdamse jongeren rond Thijs Rienks en Jacob Tewis, die bereid waren zich bij het AKDS aan te sluiten al waren ze zelf niet katholiek. Conform de volkse beginselen stelde het AKDS zijn rangen open voor niet-studerenden en niet-katholieken, zodat de naamverandering naar **Dietsch Jeugdverbond** (vanaf april 1937) een logische stap was.

LITERATUUR: L. Vos, *Bloei en ondergang van het AKVS*, 2 dln., 1982.

LOUIS VOS